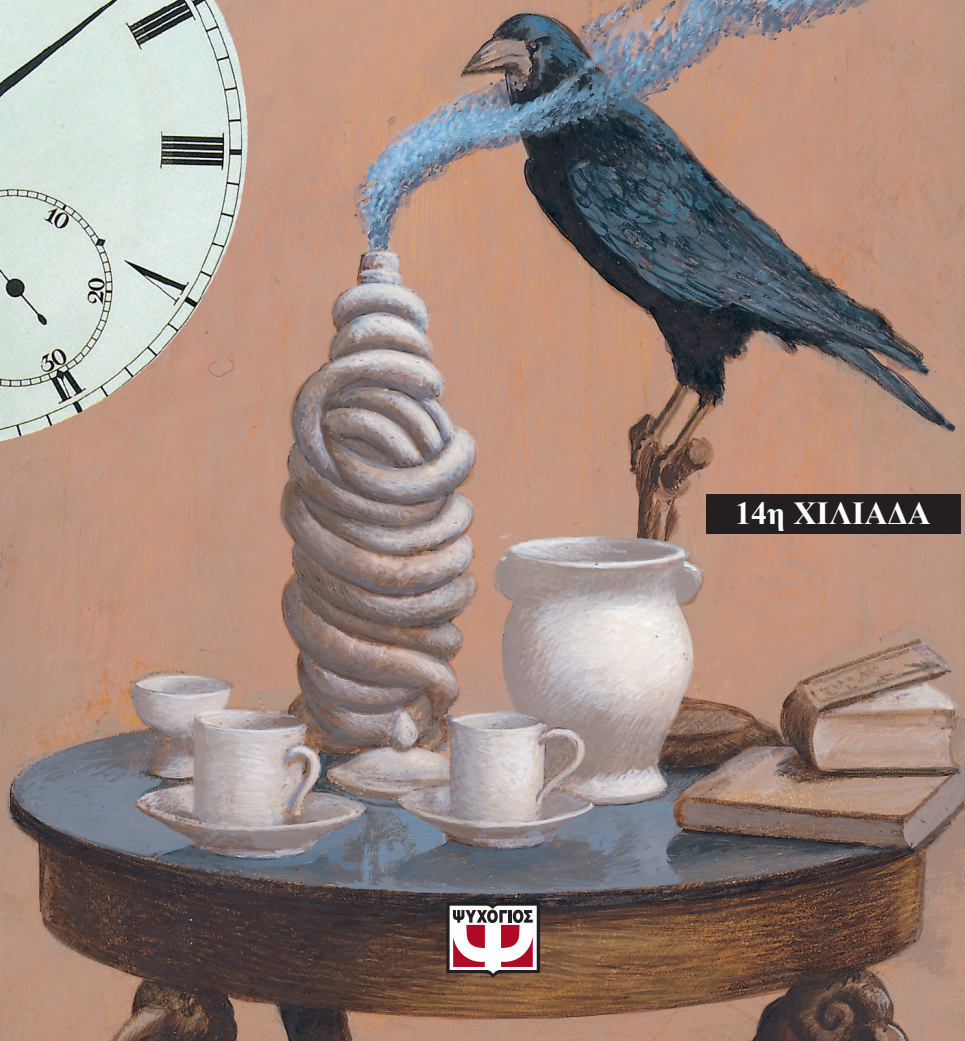
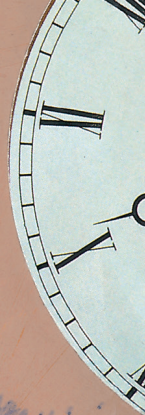
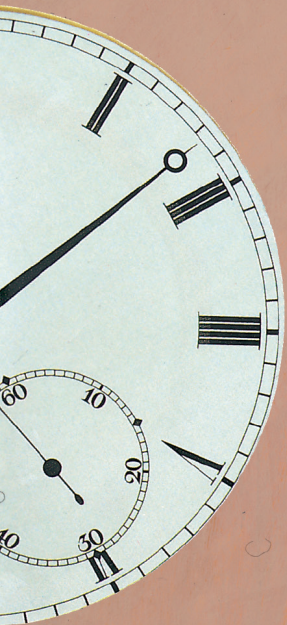

ΜΙΧΑΕΛ ΕΝΤΕ

Το μαγικό φίλτρο

14η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:
DER SATANARCHÄOLÜGENIALKOHÖLLISCHE WUNSCHPUNSCH
Από τις Εκδόσεις Κ. THIENEMANN'S, Στουτγάρδη, 1989

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μαγικό φίλτρο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Ende

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Αγγελίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σπανάκη

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© Κ. Thienemanns Verlag, 1989

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Alfonso Ruano, 1994

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 1991

Όγδοη ανατύπωση: Ιούλιος 2016, 14η χιλιάδα

ISBN 978-960-702-199-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΜΙΧΑΕΛ ΕΝΤΕ

Το μαγικό
φίλητρο

*Μετάφραση:
Μαρία Αγγελίδου*

ΟΓΔΟΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΕΛ ΕΝΤΕ

Jim Knopf und Lukas der Lokomotivführer
Jim Knopf und die Wilde Dreizehn
Der Spielverderber
Tranquilla Trampeltreu die beharrliche Schildkröte
Das Kleine Lumpenkasperte
Das Traumfresserchen
Lirum Laurum Willi Warum:
Eine lustige Unsinnsgeschichte für kleine Warmfrager
Der Lindwurm und der Schmetterling oder Der seltsame Tausch
Die Schattennähmaschine
Norbert Nackendick; oder das nackte Nashorn
Filemon Faltenreich
Der Goggolori
Trödelmarkt der Träume: Mitternachtslieder und leise
Balladen
Ophelias Schattentheater
Die Vollmondlegende
Die Geschichte von der Schüssel und vom Löffel
Der lange Weg nach Santa Cruz
Der Teddy und die Tiere
Der Niemandsgarten

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ:

Η Μόμο, 1984, μτφρ. Κίρα Σίνου
Ιστορία χωρίς τέλος, 1985,
μτφρ. Ρένα Καρθαίου και Λίζα Λάμπρου
Ο καθρέφτης μες στον καθρέφτη, 1989, μτφρ. Μαρία Αγγελίδου
Η φυλακή της ελευθερίας, 1994, μτφρ. Μαρία Αγγελίδου

ΩΡΑ ΠΕΝΤΕ ΑΚΡΙΒΩΣ.

Εκείνο το τελευταίο απόγευμα της χρονιάς είχε σκοτεινιάσει ασυνήθιστα νωρίς. Μαύρα σύννεφα είχαν σκεπάσει τον ουρανό και μια χιονοθύελλα μαστίγωνε εδώ και ώρες το Νεκρό Πάρκο. Στο εσωτερικό της βίλας Εφιάλτης τίποτα δε σάλευε, εκτός από την τρεμουλιαστή αναλαμπή της φωτιάς που έκαιγε με φλόγες πράσινες στο τζάκι και πλημμύριζε το εργαστήριο του μάγου μ' ένα στοιχειωμένο φως. Το εκκρεμές πάνω από το τζάκι γυρνούσε γοργά τους δείκτες του. Ήταν ένα είδος κούκου, μόνο που στη θέση του μικρού σπιτιού με τα περιστρεφόμενα ανθρωπάκια είχε ένα πληγωμένο δάχτυλο, όπου ανεβοκατέβαινε λεπτό με λεπτό ένα σφυρί.

Αου! έκανε το ρολόι. Αου! Αου! Αου! Αου!

Ήταν λοιπόν πέντε η ώρα.

Οι χτύποι του ρολογιού έφτιαχναν πάντα το κέφι του μάγου μυστικοσύμβουλου Βελζεβούλη Παλαβόπουλου. Εκείνο όμως το βραδάκι, παραμονή Πρωτοχρονιάς, έριξε στον κούκο του ένα βλέμμα όλο θλίψη. Του έγνεψε με μια ανόρεχτη κίνηση του χεριού και τυλίχτηκε ξανά στον καπνό της πίπας του. Με το μέτωπο συννεφιασμένο βυθίστηκε και πάλι στις σκέψεις του. Ήξερε ότι τον περιμέναν

μεγάλα μπερδέματα, και μάλιστα πολύ σύντομα, το αργότερο τα μεσάνυχτα, με την αλλαγή του χρόνου.

Ο μάγος καθόταν χωμένος στην άνετη πολυθρόνα του, την οποία πριν από τετρακόσια χρόνια είχε φτιάξει ένα επιδέξιο βαμπίρ χρησιμοποιώντας αποκλειστικά σανίδες από φέρετρα. Η ταπετσαρία της ήταν από προβιές λυκανθρώπων, που με το πέρασμα των αιώνων είχαν πια αρχίσει να τρίβονται και να παλιώνουν. Το έπιπλο αυτό ήταν οικογενειακό κειμήλιο και ο Παλαβόπουλος καμάρωνε που το είχε στην κατοχή του, παρόλο που κατά τα άλλα ήταν μάλλον προοδευτικός. Προσπαθούσε να συμβαδίζει με την εποχή του, τουλάχιστον σε ό,τι αφορούσε τις επαγγελματικές του δραστηριότητες.

Η πίπα που κάπνιζε παρίστανε μια μικρή νεκροκεφαλή. Τα πράσινα μάτια της, φτιαγμένα από γυαλί, έλαμπαν στην κάθε ρουφηξιά. Τα συννεφάκια του καπνού σχημάτιζαν στον αέρα ένα σωρό παράξενες φιγούρες: νούμερα και μαθηματικούς τύπους, φίδια κουλουριασμένα, νυχτερίδες, μικρά φαντάσματα, κυρίως όμως ερωτηματικά.

Ο Βελζεβούλης Παλαβόπουλος αναστέναξε βαθιά, σηκώθηκε κι άρχισε να πηγαينوέρχεται μέσα στο εργαστήριο του. Θα του ζητούσαν λογαριασμό, ήταν σίγουρος γι' αυτό. Αλλά με ποιον θα είχε να κάνει; Και τι θα μπορούσε να πει για να υπερασπιστεί τον εαυτό του; Προπάντων, όμως, θα δέχονταν τις δικαιολογίες του;

Το ψηλόλιγνο, κοκαλιάρικο σώμα του ήταν τυλιγμένο σε μια τσαλακωμένη μεταξωτή πιτζάμα, πράσινη σαν δηλητήριο. Το χρώμα αυτό ήταν το αγαπημένο του κυρίου μάγου μυστικοσύμβουλου. Το κεφάλι του ήταν μικρό και φαλακρό και φαινόταν κάπως ζαρωμένο, σαν μαραμένο μήλο.

Στη γαμψή του μύτη ακουμπούσε ένα ζευγάρι μεγάλα γυαλιά με μαύρο σκελετό και γυαλιστερούς φακούς που ήταν τόσο χοντροί, ώστε πίσω τους τα μάτια του φαίνονταν αφύσικα, γιγάντια. Τ' αυτιά του ήταν πεταχτά σαν τα χερούλια της κατσαρόλας, και το στόμα του στενό, λες και το είχε χαράξει κάποιος με ξυράφι στο πρόσωπό του. Σε γενικές γραμμές, δεν ήταν ακριβώς ο τύπος που θα εμπιστευόταν κανείς με την πρώτη ματιά. Αυτό όμως δεν ενοχλούσε καθόλου, μα καθόλου τον Παλαβόπουλο. Ποτέ του δεν ήταν ιδιαίτερα κοινωνικός. Προτιμούσε να περνάει μονάχος τις ώρες του και να τελειώνει στα κρυφά τις δουλειές του.

ΩΡΑ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΟΧΤΩ ΠΡΩΤΑ.

Κάποια στιγμή παράτησε το πέρα δώθε κι έξυσε τη φαλάκρα του σκεφτικός. «Θα έπρεπε να τελειώσω τουλάχιστον το ελιξίριο αριθμός 92 σήμερα», μουρμούρισε· «τουλάχιστον αυτό. Αν μπορούσα να απαλλαγώ από τον καταραμένο γάτο...»

Πλησίασε στο τζάκι. Πάνω από τις πράσινες φλόγες, στηριγμένο σ' ένα σιδερένιο τρίποδο, έβραζε ένα γυάλινο καζάνι. Η σουπίτσα που άχνιζε μέσα έδειχνε μάλλον αηδιαστική: μαύρη σαν πίσσα και πηχτή σαν το σάλιο του σαλιγκαριού. Καθώς την ανακάτευε μ' ένα κρυστάλλινο ραβδί, άκουγε αφηρημένος τον σάλαγο και τα βογκητά της χιονοθύελλας που ταρακουνούσε τα παραθυρόφυλλά του. Δυστυχώς, έπρεπε να σιγοβράζει γι' αρκετή ακόμα ώρα, για να ολοκληρωθούν όλες οι απαραίτητες χημικές αντιδράσεις. Όταν το ελιξίριο θα ήταν έτοιμο, δε θα είχε ούτε χρώμα ούτε γεύση. Θα μπορούσε κανείς να το ανακατέψει με όλα τα φαγητά και όλα τα ποτά. Και όποιος το έπινε θα πίστευε πια μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του ότι όλα τα προϊόντα που έβγαιναν από το εργαστήριο του Παλαβόπουλου προορίζονταν για το καλό και για την πρόοδο της ανθρωπότητας. Ο μάγος σκόπευε ν' αρχίσει τις δια-

νομές στα σουπερμάρκετ της περιοχής αμέσως μετά την Πρωτοχρονιά. Το σήμα κατατεθέν του θα ήταν: «Η δίαιτα των ζωηρών».

Αλλά η στιγμή αυτή αργούσε ακόμα πολύ. Η δουλειά απαιτούσε χρόνο, κι αυτό ήταν το αδύνατο σημείο της. Ο μάγος μυστικοσύμβουλος παράτησε την πίπα του κι άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί στο μισοσκοτάδο του εργαστηρίου. Η αναλαμπή της πράσινης φωτιάς τρεμόπαζε πάνω στους σωρούς των παλιών και των καινούργιων βιβλίων με τους χημικούς τύπους και τις συνταγές που ο Παλαβόπουλος χρειαζόταν για τα πειράματά του. Από τις σκοτεινές γωνιές της αίθουσας οι αποστακτήρες, οι δοκιμαστικοί σωλήνες, οι στενόμακρες φιάλες και τα μπουκαλάκια πετούσαν μυστηριώδεις λάμπες. Μέσα στους γυάλινους στριφογυριστούς δοκιμαστήρες πολύχρωμα υγρά ανέβαιναν και κατέβαιναν, έσταζαν κι εξατμίζονταν. Υπήρχαν ακόμα ηλεκτρονικοί υπολογιστές που δούλευαν μουρμουρίζοντας και σφυρίζοντας σιγανά, καθώς και ηλεκτρικές συσκευές όπου αναβόσβηναν ασταμάτητα μικροσκοπικά λαμπιόνια. Σε μια σκοτεινή εσοχή του τοίχου κόκκινες και γαλάζιες φωτεινές σφαίρες αιωρούνταν αθόρυβα, χωρίς σταματημό, ενώ από ένα κρυστάλλινο δοχείο έβγαινε καπνός που σχημάτιζε τότε τότε το λαμπερό φάντασμα ενός λουλουδιού.

Όπως είπαμε, ο Παλαβόπουλος συμβάδιζε με την ανάπτυξη της τεχνολογίας. Σε ορισμένα μάλιστα σημεία την ξεπερνούσε. Μόνο στις προθεσμίες του ήταν καθυστερημένος, απελπιστικά καθυστερημένος.

ΩΡΑ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΝΤΕΚΑ ΠΡΩΤΑ.

Κάποιος ξερόβηξε πίσω του σιγανά. Στράφηκε τρομαγμένος.

Κάποιος καθόταν στην παλιά του πολυθρόνα. «Οχ», σκέφτηκε, «ήρθε η ώρα. Τώρα δεν πρέπει να υποχωρήσω. Πρέπει ν' αντισταθώ όσο μπορώ».

Τώρα, πρέπει να πούμε ότι ένας μάγος –και ιδιαίτερα ένας μάγος σαν τον Παλαβόπουλο– είναι, φυσικά, συνηθισμένος να δέχεται τακτικά επισκέψεις φρικιαστικών υπάρξεων κάθε είδους, επισκέψεις απροσδόκητες και συχνά ανεπιθύμητες. Τις περισσότερες φορές είναι πνεύματα που κουβαλούν το κεφάλι κάτω από τη μασχάλη τους, τέρατα με τρία μάτια και έξι χέρια, δράκοι που βγάζουν φωτιές από το στόμα ή άλλα παρόμοια τέρατα. Αν ο τωρινός του επισκέπτης ήταν κάποιο παρόμοιο δαιμονικό, ο μάγος μυστικοσύμβουλος δε θα τρόμαζε καθόλου, ήταν συνηθισμένος. Γιατί μ' αυτά τα στοιχειά συναντιόταν κάθε μέρα – ή, μάλλον, κάθε νύχτα.

Ο επισκέπτης όμως αυτός ήταν εντελώς διαφορετικός. Έμοιαζε με έναν οποιονδήποτε περαστικό, ήταν τρομακτικά κανονικός και φυσιολογικός. Κι αυτό ήταν που τρόμαξε τόσο πολύ τον Παλαβόπουλο. Ο τύπος φορούσε ένα

κομφό μαύρο πανωφόρι, σκληρό μαύρο καπέλο στο κεφάλι, μαύρα γάντια· και στα γόνατά του είχε έναν μαύρο χαρτοφύλακα. Το πρόσωπό του ήταν εντελώς ανέκφραστο, μόνο που ήταν χλωμό, κατάχλωμο, σχεδόν άσπρο. Τα ξεθωριασμένα μάτια του προεξείχαν λιγάκι από τις κόγχες τους και κοίταζε χωρίς να τρεμοπαιίζει τα βλέφαρά του· ματόκλαδα δεν είχε.

Ο Παλαβόπουλος τινάχτηκε και πλησίασε τον επισκέπτη του.

«Ποιος είστε; Και τι γυρεύετε εδώ;»

Ο άλλος όμως δε βιαζόταν. Κάρφωσε για λίγο με τα γουρλωτά του μάτια τον μάγο και ύστερα του είπε με την ανέκφραστη φωνή του:

«Έχω την τιμή να ομιλώ στον κύριο μάγο μυστικισμβουλο, δόκτορα Βελζεβούλη Παλαβόπουλο;»

«Την έχετε. Και λοιπόν;»

«Επιτρέψτε μου, παρακαλώ, να συστηθώ».

Χωρίς να σηκωθεί από την πολυθρόνα, ο επισκέπτης ανασήκωσε ελαφρά το καπέλο του. Για μια στιγμή φάνηκαν στο λείο, άσπρο κρανίο του δυο μικρά κοκκινωπά εξογκώματα που έμοιαζαν με καρούμπαλα γεμάτα πύον.

«Το όνομά μου είναι Σκούληκους. Μαλεντίκτους Σκούληκους, με την άδειά σας».

Ο μάγος ήταν αποφασισμένος να κρατηθεί στο ύψος του.

«Και ποιος σας δίνει το δικαίωμα να μ' ενοχλείτε;»

«Ωωω!» είπε ο κύριος Σκούληκους χωρίς χαμόγελο.

«Αν μου επιτρέπετε την παρατήρηση, κύριέ μου, εσείς ειδικά δε θα 'πρεπε να κάνετε τόσο ανάρμοστες ερωτήσεις».

Ο Παλαβόπουλος ζούληξε τα δάχτυλά του τόσο δυνατά που έτριξαν.

«Μήπως σας στέλνει ο...»

«Ακριβώς αυτός», τον διαβεβαίωσε ο άντρας. Και με το δάχτυλό του έδειξε προς τα κάτω.

Ο Παλαβόπουλος ξεροκατάπιε και σώπασε. Ο άλλος συνέχισε:

«Έρχομαι εκ μέρους της Αυτού Κολασμένης Υψηλότητος. Ο ίδιος ο εξοχότατος προστάτης σας μου ανέθεσε αυτή την αποστολή».

Ο μάγος προσπάθησε να χαμογελάσει χαρούμενα, αλλά του φάνηκε ξαφνικά ότι τα δόντια του είχαν κολλήσει μεταξύ τους. Με κόπο κατάφερε να ψελλίσει:

«Οποία τιμή!»

«Μεγάλη τιμή, κύριέ μου», απάντησε ο επισκέπτης. «Έρχομαι εκ μέρους του Άρχοντα του Απώτατου Σκότους προσωπικώς, εκ μέρους της Μεγαλειότητός Του του Βελζεβούλη, του οποίου το όνομα έχετε την τιμή να φέρετε κι εσείς. Μια τιμή η οποία δε σας αξίζει, εξάλλου. Η ταπεινότης μου δεν είναι παρά ένα εκτελεστικό όργανο κατώτατου βαθμού. Αν εκτελέσω την αποστολή μου και ικανοποιήσω την εξοχότητά του, τότε μπορώ να ελπίζω ότι σύντομα θα πάρω προαγωγή, μπορεί να αναρριχηθώ μάλιστα μέχρι το αξίωμα του Πονηρού Δαίμονα, με δικό μου τομέα».

«Συγχαρητήρια, κύριε Σκούληκους», τραύλισε ο Παλαβόπουλος. «Και σε τι ακριβώς συνίσταται η αποστολή σας;» Το πρόσωπό του είχε πάρει τώρα μια πρασινωπή απόχρωση.

«Βρίσκομαι εδώ», εξήγησε ο κύριος Σκούληκους, «για αποκλειστικά υπηρεσιακούς λόγους. Η αποστολή μου είναι κατά κάποιον τρόπο δικαστικής φύσεως».

Ο μάγος αναγκάστηκε να καθαρίσει τον λαιμό του, γιατί η φωνή του είχε κολλήσει.

«Και τότε, μα τις χιλιάδες μαύρες τρύπες του σύμπαντος, τι γυρεύετε στο σπίτι μου; Μήπως ήρθατε για κατάσχεση; Θα πρέπει να 'χει γίνει κάποιο λάθος».

«Θα το δούμε αυτό», απάντησε ο κύριος Σκούληκους. Τράβηξε κάτι χαρτιά από τον χαρτοφύλακά του και τα έδωσε στον Παλαβόπουλο. «Θ' αναγνωρίζετε ασφαλώς αυτό το συμβόλαιο, αξιότιμε κύριε μυστικοσύμβουλε. Εσείς ο ίδιος προσωπικά το συμφωνήσατε με τον αφέντη μου και το υπογράψατε με τα ίδια σας τα χέρια. Το συμβόλαιο ορίζει ότι ο προστάτης σας θα σας εξασφαλίσει υπεράνθρωπες δυνάμεις κατά τη διάρκεια αυτού του αιώνα, δυνάμεις που στ' αλήθεια ξεπερνούν κάθε φαντασία: Εξουσία επί της φύσεως και επί των συνανθρώπων σας. Ορίζει όμως ταυτόχρονα ότι εσείς αναλαμβάνετε τις εξής υποχρεώσεις: Πρέπει μέχρι το τέλος αυτού του χρόνου να έχετε εξαφανίσει από το πρόσωπο της γης, είτε με έμμεσο είτε με άμεσο τρόπο, δέκα είδη του ζωικού βασιλείου, αδιάφορο αν είναι πεταλούδες, ψάρια ή θηλαστικά, να έχετε μολύνει ανεπανόρθωτα πέντε ποτάμια, ή έστω πέντε φορές ένα και το αυτό ποτάμι, να έχετε μεταδώσει την ασθένεια των δασών σε δέκα χιλιάδες δέντρα τουλάχιστον, και λοιπά και λοιπά, ώσπου φτάνουμε στον τελευταίο όρο του συμβολαίου σας: Θα πρέπει κάθε χρόνο να εξαπολύετε μία τουλάχιστον μολυσματική επιδημία στον κόσμο, που θα σκορπάει τον θάνατο σε ανθρώπους ή σε ζώα ή και στις δυο αυτές κατηγορίες· και τέλος, να διαταράξετε τόσο πολύ το κλίμα της γης, ώστε οι τέσσερις εποχές του χρόνου να χάσουν τη σειρά τους και ν' αντικατα-

σταθούν από μακρές περιόδους ξηρασίας και καύσωνα, καθώς και από καταστροφικές πλημμύρες. Τις υποχρεώσεις σας αυτές τις παραμελήσατε και δεν κατορθώσατε να επιτύχετε παρά μόνο τους μισούς από τους στόχους σας, αξιότιμε κύριε. Ο κύριος και αφέντης μου βρίσκει αυτή την κατάσταση πολύ λυπηρή, θα τολμούσα ίσως να πω ότι είναι έξω φρενών. Και ξέρετε πολύ καλά τι σημαίνει αυτό. Θέλατε να μου πείτε κάτι;»

Ο Παλαβόπουλος, που είχε ήδη προσπαθήσει πολλές φορές να διακόψει τον επισκέπτη του, ξέσπασε σαν χειμαρρος.

«Αφού ο παλιός χρόνος δεν έχει τελειώσει ακόμα! Για τ' όνομα όλων των δηλητηρίων, για τ' όνομα της καλής μας διοξίνης, ακόμα έχουμε παραμονή Πρωτοχρονιάς! Έχω περιθώριο μέχρι τα μεσάνυχτα!»

Ο κύριος Σκούληκους τον κοίταξε με τα δίχως βλεφαρίδες μάτια του.

«Φυσικά, όσο γι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία. Και νομίζετε ότι...» είπε κι έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι, «σ' αυτές τις λίγες ώρες που σας απομένουν, θα προλάβετε να ολοκληρώσετε το έργο σας, κύριέ μου; Στα σοβαρά;»

«Φυσικά!» γάβγισε θυμωμένος ο Παλαβόπουλος. Αλλά την ίδια στιγμή κρέμασε το κεφάλι του στο στήθος και μουρμούρισε με συντριβή: «Όχι, αποκλείεται!»

Ο επισκέπτης του σηκώθηκε και πλησίασε στον τοίχο κοντά στο τζάκι, όπου ήταν αραδιασμένα μέσα σε ωραία κάδρα όλα τα πτυχία και οι περγαμινές του μάγου μυστικοσύμβουλου. Όπως οι περισσότεροι του είδους του, ο Παλαβόπουλος έδινε μεγάλη σημασία σε τέτοιους τίτλους. Το ένα από τα χαρτιά βεβαίωνε ότι ο κάτοχός του είχε την

τιμητική διάκριση Μ.Α.Σ.Τ. (Μέλος της Ακαδημίας Σκοτεινών Τεχνών), ένα άλλο τον αναγόρευε Δρα Τρ.Τ. (Διδάκτορα Τρομοκρατικής Τέχνης), ένα τρίτο τον αποκαλούσε Λ.Ε.Σ. (Λέκτορα Εφαρμοσμένης Συνωμοσίας) κι ένα τέταρτο πιστοποιούσε ότι ήταν Μ.Β.Α.Μ. (Μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας Μαγείας). Υπήρχαν και άλλα πολλά.

«Ακούστε να σας πω», είπε ο Παλαβόπουλος, «ας μιλήσουμε λογικά. Δεν είναι πως μου λείπει η κακή θέληση. Αυτή υπάρχει και μάλιστα με το παραπάνω. Πιστέψτε με».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο κύριος Σκούληκους.

Ο μάγος σκούπισε μ' ένα μαντίλι τον κρύο ιδρώτα από τη φαλάκρα του.

«Θα βιαστώ όσο μπορώ περισσότερο και δε θ' αργήσω να τελειώσω. Η εξοχότης του ας είναι βέβαιη. Σας παρακαλώ να του διαβιβάσετε το μήνυμά μου».

«Δε θ' αργήσετε;» ρώτησε ξανά ο κύριος Σκούληκους.

«Αχ, να πάρει η ευχή, ή μάλλον η κατάρα!» φώναξε ο Παλαβόπουλος, «μεσολάβησαν καταστάσεις που μ' εμπόδισαν να εκτελέσω το καθήκον μου και να εκπληρώσω τις υποχρεώσεις μου εγκαίρως. Μια μικρή αναβολή κι όλα θα τακτοποιηθούν!»

«Καταστάσεις;» επανέλαβε ο κύριος Σκούληκους, ενώ περιεργαζόταν χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον τα πτυχία του οικοδεσπότη του. «Τι καταστάσεις;»

Ο μάγος τον πλησίασε και συνέχισε να μιλάει προς το μαύρο σκληρό καπέλο, αφού ο επισκέπτης τού είχε γυρισμένη την πλάτη.

«Θα γνωρίζετε ίσως και ο ίδιος τι έχω κατορθώσει τα τελευταία χρόνια. Οι επιτυχίες μου ξεπερνούν τις υποχρεώσεις που έχω αναλάβει βάσει συμβολαίου».

Ο κύριος Σκούληκους έκανε μεταβολή και κάρφωσε το γυάλινο βλέμμα του στο πρόσωπο του Παλαβόπουλου.

«Ας πούμε ότι η προσπάθειά σας ήταν μέτρια, όχι κακή».

Μέσα στον πανικό του, ο μάγος μυστικοσύμβουλος μιλούσε όλο και πιο γρήγορα, ώσπου τελικά μπέρδεψε τα ίδια του τα λόγια.

«Δεν είναι δυνατόν να διεξαγάγει κανείς πόλεμο εξοντωτικό, χωρίς να τον πάρει είδηση ο εχθρός, αργά ή γρήγορα. Εξαιτίας ακριβώς των λαμπρών επιτυχιών μου, η φύση άρχισε πια ν' αμύνεται. Ετοιμάζεται ν' ανταποδώσει το χτύπημα, μόνο που δεν ξέρει ακόμα προς τα πού πρέπει να χτυπήσει. Οι πρώτοι που αντέδρασαν ήταν βέβαια τα κατώτερα στοιχεία, οι καλικάντζαροι, οι νάνοι, οι νεράιδες και τα αερικά – είναι βλέπετε και τα πιο έξυπνα. Χρειάστηκε να καταβάλω τεράστιες προσπάθειες και να ξοδέψω πολύ χρόνο για να αιχμαλωτίσω και να εξουδετερώσω όλους όσους είχαν πληροφορηθεί τα σχέδιά μας κι απειλούσαν την επιτυχία μας. Δυστυχώς, αυτούς όλους δεν μπορούμε να τους εξοντώσουμε, μιας και είναι αθάνατοι, μπόρεσα όμως να τους συλλάβω και να τους φυλακίσω καθιστώντας τους ακίνδυνους για την επιχείρησή μας. Πρόκειται για μια συλλογή ιδιαίτερα αξιόλογη –την έχω εκεί έξω στους διαδρόμους– κι αν θα θέλατε να πεισθείτε με τα ίδια σας τα μάτια, κύριε Σάλιαγκους...»

«Σκούληκους, Σκούληκους», τον διόρθωσε ο επισκέπτης του χωρίς να δεχτεί την πρόσκλησή του.

«Πώς; Α ναι, κύριε Σκούληκους, φυσικά. Με συγχωρείτε». Ο μάγος γέλασε νευρικά. «Τα υπόλοιπα δαιμόνια της φύσης φοβήθηκαν κι αποτραβήχτηκαν στις πιο απόμερες γωνιές της γης. Απ' αυτή τη μεριά, λοιπόν, έχουμε απαλ-

λαγεί. Στο μεταξύ, όμως, άρχισαν να υποψιάζονται κάτι και τα ζώα. Κάλεσαν γενικό συμβούλιο κι έστειλαν κατασκόπους στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα για να βρουν τις αιτίες του κακού. Και, δυστυχώς, ένας τέτοιος κατάσκοπος βρίσκεται μέσα στο ίδιο μου το σπίτι εδώ κι έναν χρόνο περίπου. Πρόκειται για έναν μικρό γάτο. Ευτυχώς είναι λιγάκι βλάκας. Τώρα κοιμάται, μπορείτε αν θέλετε να του ρίξετε μια ματιά. Κοιμάται πολλές ώρες και μάλιστα όχι μόνο από φυσικού του». Ο μάγος χαμογέλασε με κακία. «Φρόντισα, βεβαίως, να μην πάρει χαμπάρι τις μυστικές μου επιχειρήσεις. Δεν υποψιάζεται καν ότι εγώ ξέρω για ποιον λόγο βρίσκεται εδώ. Τον ταΐζω μέχρι σκασμού και τον παραχαϊδεύω, και ο βλάκας νομίζει ότι είμαι τρομερά ζωόφιλος. Ο μικρός ανόητος μ' έχει για θεό του. Προσπαθήστε να με καταλάβετε, αξιότιμε κύριε Σάλιαγκους...»

«Σκούληκους!» τον έκοψε ο άλλος, κι αυτή τη φορά η φωνή του ήταν κάπως θυμωμένη.

Οι ανήσυχες φλόγες της φωτιάς έριχναν τη λάμψη τους στο γλωμό του πρόσωπο και η έκφρασή του φάνταζε τρομερή. Ο μάγος τα 'χασε από την ταραχή του.

«Συγγνώμη, συγγνώμη», τραύλισε χτυπώντας με το χέρι του το μέτωπό του, «έχω μπερδευτεί, είναι από το άγχος μου. Ξέρετε, δεν ήταν κι εύκολο να παλεύω απ' τη μια για να πετύχω τους στόχους μου και να 'χω από την άλλη αυτόν τον κατάσκοπο μες στα πόδια μου και να προσπαθώ να τον ξεγελάσω. Γιατί, όσο αφελής κι αν είναι, δεν παύει να έχει πολύ γερά αυτιά και μάτια, σαν όλες τις γάτες. Αναγκάστηκα να δουλέψω κάτω από εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες, όπως θα παραδεχτείτε κι εσείς. Και πάνω απ' όλα, έχασα πολύ χρόνο, πολύ χρόνο, αξιότιμε κύριε εεε...»

«Λυπηρό», τον διέκοψε ο κύριος Σκούληκους. «Ειλικρινά πολύ λυπηρό. Αλλά όλα αυτά είναι δικό σας πρόβλημα, αγαπητέ μου. Το συμβόλαιο είναι σαφές. Ή μήπως κάνω λάθος;»

Ο Παλαβόπουλος έγειρε τους ώμους.

«Πιστέψτε με, θα είχα πετάξει προ πολλού αυτόν τον καταραμένο γάτο στο τραπέζι της ανατομίας, θα τον είχα ψήσει ζωντανό, ή θα του είχα δώσει μια κλοτσιά να φτάσει στο φεγγάρι, αλλά τότε το Ανώτατο Συμβούλιο των Ζώων θα άρχιζε σίγουρα να με υποπτεύεται. Γιατί ξέρουν, φυσικά, ότι ο παλιόγατος είναι εδώ, μαζί μου. Και με τα ζώα δεν μπορεί κανείς να ξεμπερδέψει έτσι εύκολα, όπως με τα ξωτικά και τ' άλλα πνεύματα, ή ακόμα και με τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι δε δημιουργούν δυσκολίες. Δοκιμάσατε όμως ποτέ να υπνωτίσετε μια ακρίδα ή ένα αγριογούρουνο; Των αδυνάτων αδύνατον! Κι αν όλα τα ζώα της γης, μικρά και μεγάλα, ενώνονταν ξαφνικά και τα 'βαζαν μαζί μας, τότε τίποτα πια δε θα μπορούσε να μας σώσει, ούτε καν τα πιο ισχυρά μαγικά κόλπα! Γι' αυτό επιβάλλεται ύψιστη προσοχή! Σας παρακαλώ να τα εξηγήσετε αυτά στην κολασμένη εξοχότητά του, στον μεγαλειότατο αφέντη σας».

Ο κύριος Σκούληκους πήρε τον χαρτοφύλακά του από την πολυθρόνα και στράφηκε ξανά στον μάγο.

«Η μεταβίβαση εξηγήσεων δε συμπεριλαμβάνεται στις αρμοδιότητές μου».

«Τι σημαίνει αυτό;» φώναξε ο Παλαβόπουλος. «Η εξοχότητά του πρέπει να δείξει κατανόηση. Πρόκειται για το ίδιο του το συμφέρον. Στο κάτω κάτω, δεν είμαι μάγος. Δηλαδή... είμαι, αλλά υπάρχουν και όρια, ιδιαίτερα χρο-

νικά, ακόμα και για μένα. Και γιατί, παρακαλώ, αυτή η τρομερή βιασύνη; Ο κόσμος έτσι κι αλλιώς θα καταστραφεί, η υπόθεση έχει πια πάρει τον δρόμο της, τι μας νοιάζουν λοιπόν ένα δυο χρονάκια παραπάνω;»

Ο κύριος Σκούληκους έδειξε μια παγωμένη αδιαφορία στην ερώτηση του Παλαβόπουλου.

«Εγώ, πάντως, σας προειδοποίησα», είπε. «Θα επιστρέψω ακριβώς τα μεσάνυχτα, το τελευταίο λεπτό της χρονιάς. Αυτές είναι οι οδηγίες που έχω πάρει. Κι αν μέχρι τότε δεν έχετε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις σας, όπως αυτές αναφέρονται στο συμβόλαιο...»

«Τότε;»

«Τότε», είπε ο κύριος Σκούληκους, «κύριε μάγε μυστικοσύμβουλε, θα σας κάνω κατάσχεση. Και, σύμφωνα με τον κανονισμό, θα κατάσχω εσάς προσωπικά. Σας εύχομαι μια ευχάριστη παραμονή Πρωτοχρονιάς».

«Περιμένετε!» φώναξε ο Παλαβόπουλος. «Μια λέξη ακόμα, μια λέξη μόνο, σας παρακαλώ, κύριε Σάλιαγκους... εεε, κύριε Σκούληκους...»

Ο επισκέπτης του, όμως, είχε εξαφανιστεί. Ο μάγος σωριάστηκε στην πολυθρόνα του, έβγαλε τα χοντρά γυαλιά και σκέπασε με τα χέρια του το πρόσωπό του. Αν οι δασκαλοι της μαύρης μαγείας μπορούσαν να κλάψουν, τώρα θα το έκανε. Από τα μάτια του όμως κατρακύλησαν λίγα μόνο σπυριά στεγνό αλάτι.

«Και τώρα... τι κάνω;» βόγκηξε. «Μα τα βασανιστήρια και τους πειρασμούς όλου του κόσμου! Τι να κάνω;»

ΩΡΑ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΤΡΙΑ ΠΡΩΤΑ.

Η μαγεία –λευκή ή μαύρη, δεν έχει σημασία– δεν είναι εύκολη υπόθεση. Οι περισσότεροι άνθρωποι βέβαια δεν έχουν ιδέα και νομίζουν ότι αρκεί να μουρμουρίσει κανείς μερικά κρυφά «χόκους πόκους» και ν' ανακατέψει λιγάκι τον αέρα με το μαγικό του ραβδί, όπως κάνουν οι διευθυντές ορχήστρας, κι αυτό είναι. Να οι μεταμορφώσεις και οι εξαφανίσεις και όλα τέλος πάντων τα μαγικά κόλπα!

Τα πράγματα όμως δεν είναι καθόλου έτσι. Στην πραγματικότητα, κάθε είδος μαγικής δραστηριότητας είναι απίστευτα πολύπλοκο. Χρειάζονται φοβερές γνώσεις, άπειρα εργαλεία, υλικά δυσεύρετα τις περισσότερες φορές και προετοιμασία πολλών ημερών, για να μην πω πολλών μηνών. Ας μην ξεχνάμε επίσης ότι η δουλειά είναι πάντα εξαιρετικά επικίνδυνη, αφού και το παραμικρό λάθος μπορεί να έχει απρόβλεπτες συνέπειες.

Ο Βελζεβούλης Παλαβόπουλος βιάδιζε στα δωμάτια και στους διαδρόμους του σπιτιού του, προσπαθώντας απελπισμένα να βρει λύση για να σωθεί. Το νυχτικό του ανέμιζε πίσω του. Βαθιά μέσα του ήξερε ότι ήταν πια πολύ αργά για να καταφέρει οτιδήποτε. Αναστέναζε και βαριανα-

στέναζε σαν δυστυχημένο φάντασμα και ψιθύριζε λόγια ακατάληπτα, μονολογώντας. Τα βήματά του αντηχούσαν στη σιωπή του σπιτιού.

Το συμβόλαιο ήταν αδύνατον να το κρατήσει. Το μόνο που τον ενδιέφερε πια ήταν να σώσει το τομάρι του. Να κρυφτεί κάπου, να ξεφύγει με κάποιον τρόπο από τον δικαστικό εκπρόσωπο της Κόλασης. Θα μπορούσε φυσικά να μεταμορφωθεί, να γίνει, για παράδειγμα, ποντίκι ή ένας άκακος χιονάνθρωπος, ή ακόμα πεδίο ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων. Μόνο που σ' αυτή την περίπτωση η παρουσία του θα διακρινόταν σ' όλες τις τηλεοράσεις της πόλης, προκαλώντας παράσιτα στην εικόνα. Ήξερε όμως ότι με τέτοιου είδους κόλπα δε θα μπορούσε να ξεγελάσει τον απεσταλμένο της Αυτού Κολασμένης Υψηλότητας. Θα τον αναγνώριζε, όποια μορφή κι αν έπαιρνε.

Το ίδιο μάταιο θα ήταν και να προσπαθήσει να το σκάσει μακριά, στην έρημο Σαχάρα, ή στον Βόρειο Πόλο, ή στην κορυφή των βουνών του Θιβέτ. Γιατί οι αποστάσεις μέσα στον χώρο δεν έπαιζαν κανέναν ρόλο για τους επισκέπτες αυτού του είδους. Για μια στιγμή, ο μάγος σκέφτηκε να κρυφτεί στη Μητρόπολη της πόλης, πίσω από το ιερό ή στο καμπαναριό. Εγκατέλειψε όμως γρήγορα αυτή την ελπίδα, γιατί η κρυψώνα δεν του φάνηκε αρκετά ασφαλής. Την σήμερον ημέρα οι αντιπρόσωποι της Κολάσεως μπορούν και μπεινοβγαίνουν μέσα στις εκκλησίες όποτε θέλουν.

Ο Παλαβόπουλος μπήκε βιαστικά στη βιβλιοθήκη. Τα ράφια της ήταν γεμάτα με πανάρχαιους παπύρους και ολοκαίνουργες εγκυκλοπαίδειες. Το βλέμμα του πέταξε βιαστικά πάνω στους τίτλους των δερματόδετων τόμων. «Κα-

ταστροφή της Συνείδησης – μέθοδος για προχωρημένους» έλεγε το ένα. «Εγχειρίδιο για τη μόλυνση των πηγών» το άλλο. «Κατάρτες και αναθεματισμοί: Πλήρες εγκυκλοπαιδικό λεξικό» το τρίτο. Κανένα όμως δεν μπορούσε να του φανεί χρήσιμο τη δύσκολη αυτή ώρα.

Συνέχισε να περνάει γρήγορα από το ένα δωμάτιο στο άλλο.

Η βίλα Εφιάλτης ήταν ένας τεράστιος, σκοτεινός χώρος. Απέξω όλο στραβούς πυργίσκους και προεξοχές, από μέσα ένας λαβύρινθος από δωμάτια και μπερδεμένους διαδρόμους, ετοιμόρροπα σκαλιά κι αραχνιασμένες οροφές, ακριβώς όπως φανταζόμαστε ένα σωστό σπίτι μάγου. Ο Παλαβόπουλος είχε κάνει μόνος του τα σχέδια της κατοικίας του, γιατί από αρχιτεκτονική σκοπιά τα γούστα του ήταν πολύ συντηρητικά. Όταν είχε τα κέφια του αποκαλούσε τη βίλα «σπίτι μου, σπιτάκι μου και σπιτοκαλυβάκι μου». Τώρα όμως δεν είχε καμιά όρεξη για τέτοια αστεϊάκια.

Τη στιγμή εκείνη διέσχιζε έναν μακρύ, σκοτεινό διάδρομο. Στα ψηλά ράφια που είχαν στηθεί στους τοίχους του υπήρχαν αναρίθμητα γυάλινα βάζα. Ήταν η συλλογή που ο μάγος ήθελε να δείξει στον κύριο Σκούληκους, το προσωπικό του «Μουσείο Φυσικής Ιστορίας». Στο κάθε βάζο ήταν κλεισμένο κι ένα στοιχειό. Υπήρχαν εκεί κάθε είδους νάνοι, τελώνια, καλικάντζαροι, νεράιδες, νύμφες και μικρές γοργόνες με πολύχρωμες ψαρίσιες ουρές, τρίτωνες, φαντασματάκια κι αερικά. Υπήρχαν ακόμα και μερικά πνεύματα της φωτιάς, από εκείνα που λέγονται σαλαμάνδρες, και τα οποία είχαν κρυφτεί στο τζάκι του Παλαβόπουλου. Όλα τα δοχεία είχαν στην ετικέτα τους

πλήρη περιγραφή του περιεχομένου καθώς και την ημερομηνία της σύλληψης.

Οι φυλακισμένοι έστεκαν ασάλευτοι στις γυάλες τους, αφού ο μάγος τούς είχε υπνωτίσει με ύπνωση διαρκείας. Δεν τους ξυπνούσε, παρά μόνο όταν τους χρειαζόταν για τα φριχτά του πειράματα.

Ανάμεσά τους υπήρχε κι ένα ιδιαίτερα επικίνδυνο μικρό τέρας, ένα από κείνα τα εκνευριστικά όντα που έχουν πάντα δίκιο, που έχουν τη μύτη τους διαρκώς χωμένη στα βιβλία και κατακρίνουν τους πάντες και τα πάντα. Τα μικρά αυτά πνεύματα περνούν τη ζωή τους ανάμεσα στις σελίδες των βιβλίων. Οι επιστημονικές έρευνες δεν έχουν ακόμα καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα που να εξηγήσει για ποιον λόγο υπάρχουν αυτά τα κακόφημα πνεύματα. Κι ο μάγος είχε κρατήσει αυτό το δείγμα, για να το εξετάσει από κοντά μήπως και λύσει το μυστήριο. Τώρα όμως δεν ένιωθε το παραμικρό ενδιαφέρον για τα πειράματά του. Από συνήθεια και μόνο χτύπησε ελαφρά το γυαλί κάποιων δοχείων, καθώς περνούσε. Τίποτα δε σάλεψε. Επιτέλους έφτασε σε κάποιο γωνιακό δωματάκι. Στην πορτούλα ήταν γραμμένο:

ΜΑΟΥΡΙΤΣΙΟ ΝΤΙ ΜΑΟΥΡΟ
ΤΕΝΟΡΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Το μικρό δωμάτιο ήταν εξοπλισμένο μ' όλες τις ανέσεις που θα μπορούσε να επιθυμήσει ένας παραχαϊδεμένος γάτος. Βελούδινα έπιπλα, για να ξύνει τα νύχια του, κουβάρια μαλλιού και διάφορα παιχνίδια. Στο χαμηλό τραπεζάκι ένα πιάτο με γλυκιά κρέμα κι άλλα ακόμα με πολλούς και

διάφορους λαχταριστούς μεζέδες. Υπήρχε ακόμα κι ένας καθρέφτης κρεμασμένος στο σωστό ύψος, για να μπορεί να καθρεφτίζεται σ' αυτόν ένας γάτος μετρίου αναστήματος, να γλείφεται και να θαυμάζει την ομορφιά του. Και το αποκορύφωμα όλης αυτής της πολυτέλειας ήταν ένα καλάθι, ίδιο με τα μαλακά κρεβάτια των αριστοκρατών, με ουρανό και κουρτινάκια και μπλε βελούδινα μαξιλάρια.

Στο κρεβατάκι αυτό ήταν κουλουριασμένος και κοιμόταν ένας μικρός, χοντρούλης γάτος. Η λέξη «χοντρούλης» μπορεί να μην είναι η πιο ταιριαστή, γιατί στην πραγματικότητα ο γάτος ήταν ολοστρόγγυλος σαν μια μικρή μπάλα. Το τρίχωμά του είχε τρία χρώματα: κοκκινοκάστανο, μαύρο κι άσπρο. Έτσι λοιπόν που ήταν κουλουριασμένος, έμοιαζε σαν παραφουσκωμένο, πολύχρωμο μαξιλάρι για τον καναπέ, με τέσσερα μικροσκοπικά ποδαράκια και μια αξιολύπητη ουρίτσα.

Όταν ο Μαουρίτσιο έφτασε εδώ πριν από έναν χρόνο, απεσταλμένος του Ανώτατου Συμβουλίου των Ζώων, ήταν άρρωστος και μαδημένος και τόσο σκελετωμένος, που φαινονταν καθαρά τα παιδιά του. Είχε παρουσιαστεί στον μάγο παριστάνοντας το κυνηγημένο γατί, που ζητάει απλά στέγη και τροφή, και είχε θεωρήσει τον εαυτό του παμπόνηρο εξαιτίας αυτού του σχεδίου του. Βλέποντας όμως ότι ο Παλαβόπουλος δεν τον κυνήγησε, αλλά αντίθετα άρχισε να τον παραχαϊδεύει και να του κάνει όλα τα χατίρια, τότε ξέχασε πολύ γρήγορα την αποστολή του. Δεν άργησε να ενθουσιαστεί με τον καινούργιο του αφέντη. Δεν ήταν εξάλλου δύσκολο να ενθουσιάσει κανείς αυτόν τον γάτο, φτάνει να τον κολάκευε και να του πρόσφερε μια ζωή «του δικού του επιπέδου».

«Εμείς του καλού κόσμου», εξηγούσε συχνά στον μάγο, «ξέρουμε να κρατάμε τη θέση μας. Ακόμα και στη φτώχεια και την κακοτυχία κρατάμε το επίπεδό μας». Αυτή ήταν μία από τις αγαπημένες του φράσεις, παρόλο που δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τι ακριβώς ήθελε να πει. Και λίγες εβδομάδες αργότερα είχε ξεφουρνίσει στον μάγο την παρακάτω ιστορία: «Μπορεί στην αρχή να με περάσατε για κάποιον τυχαίο αλανιάρη γάτο. Δε σας κρατάω κακία, φυσικά. Πώς θα μπορούσατε, εξάλλου, να φαντασθείτε ότι κατάγομαι από μια παμπάλαιη οικογένεια ιπποτών! Ανάμεσα στους Ντι Μάουρο υπήρχαν και πολλοί διάσημοι τραγουδιστές. Ίσως να μη με πιστεύετε, μιας και η φωνή μου τον τελευταίο καιρό ακούγεται λιγάκι σπασμένη» –και πράγματι η φωνή του έμοιαζε μάλλον με φωνή βατράχου παρά με νιαούρισμα γάτου– «αλλά κι εγώ υπήρξα στα νιάτα μου περίφημος τροβαδούρος κι άναβα φωτιές στις πιο σκληρές καρδιές με τα ερωτικά μου τραγούδια. Οι πρόγονοί μου κατάγονται από τη Νάπολη, την πόλη των μεγαλύτερων τραγουδιστών. Στο οικόσημό μας είχαμε γραμμένη τη φράση “Όμορφιά και Τόλημη”, και το κάθε μέλος της οικογένειας υπηρετούσε τον έναν τουλάχιστον απ’ αυτούς τους δυο αφέντες. Ύστερα, όμως, αρρώστησα. Όλες οι γάτες της περιοχής μου αρρώστησαν – αν όχι όλες, πάντως σίγουρα αυτές που είχαν φάει ψάρι. Και οι αριστοκρατικές γάτες τρώνε, βέβαια, πάντα ψάρι. Τα ψάρια, όμως, ήταν δηλητηριασμένα, επειδή το ποτάμι, απ’ όπου τα ψάρευαν, είχε μολυνθεί. Κι έτσι έχασα την υπέροχη φωνή μου. Οι άλλοι πέθαναν όλοι σχεδόν χωρίς εξαίρεση. Η οικογένειά μου βρίσκεται τώρα κοντά στον Μεγάλο Γάτο, στον ουρανό».

Ο Παλαβόπουλος έκανε τον λυπημένο και ταραγμένο, παρόλο που ήξερε πολύ καλά γιατί το ποτάμι ήταν μολυσμένο. Είχε συλλυπηθεί τον Μαουρίτσιο και τον είχε αποκαλέσει «τραγικό ήρωα». Και ο γατούλης είχε ευχαριστηθεί πολύ. «Αν θέλεις κι αν μ' εμπιστεύεσαι», ήταν τα λόγια του μάγου, «θα σε κάνω καλά και θα σου ξαναδώσω την ωραία σου φωνή. Θα βρω το φάρμακο που σου χρειάζεται. Θα πρέπει όμως να έχεις υπομονή. Γιατί αυτά τα πράγματα παίρνουν χρόνο. Και προπάντων, πρέπει να κάνεις ό,τι σου λέω. Σύμφωνοι;»

Φυσικά και ήταν σύμφωνος ο Μαουρίτσιο. Από την ημέρα εκείνη αποκαλούσε τον Παλαβόπουλο «αγαπητό μαέστρο». Και την αποστολή που του είχε αναθέσει το Ανώτατο Συμβούλιο των Ζώων την είχε πια λησμονήσει. Δεν υποψιαζόταν, βέβαια, ότι ο Βελζεβούλης Παλαβόπουλος χάρη στον Μαύρο Καθρέφτη και σε άλλες μαγικές πηγές ήξερε από καιρό τους λόγους που είχαν οδηγήσει τον γάτο στο σπίτι του. Και ο μάγος μυστικοσύμβουλος αποφάσισε αμέσως να εκμεταλλευθεί τις μικρές αδυναμίες του Μαουρίτσιο και να τον εξουδετερώσει με τρόπο που δε θα του κινούσε τις υποψίες. Ο γατούλης ένιωθε πράγματι πολύ ευτυχισμένος, σαν να 'χε βρεθεί ξάφνου στον Παράδεισο. Κοιμόταν κι έτρωγε, έτρωγε και κοιμόταν κι έτρωγε ξανά, και πάχαινε. Κι είχε γίνει τόσο βαρύν και τόσο τεμπέλης, που δεν μπορούσε πια ούτε ποντίκια να κυνηγήσει.

Ωστόσο, κανείς δεν μπορεί να κοιμάται ασταμάτητα για βδομάδες και μήνες, ούτε καν ένας τεμπέλης γάτος. Γι' αυτό και ο Μαουρίτσιο σηκωνόταν πότε πότε στα κοντά του ποδαράκια και τριγύριζε μέσα στο σπίτι. Η κοιλί-

τσα του ακουμπούσε σχεδόν στο πάτωμα. Ο Παλαβόπουλος έπρεπε να έχει διαρκώς τα μάτια του δεκατέσσερα, για να μην τον πιάσει ο γάτος στα πράσα και καταλάβει τα κόλπα του. Κι αυτή η κατάσταση τον είχε οδηγήσει στη φριχτή θέση όπου βρισκόταν τώρα.

Στάθηκε λοιπόν μπροστά στο βασιλικό κρεβατάκι και κοίταξε με δολοφονικό βλέμμα τη μικρή γούνινη μπαλίτσα, που ήταν κουλουριασμένη πάνω στα βελούδινα μαξιλάρια.

«Τρισκαταραμένη μπασταρδόγατε», ψιθύρισε, «για όλα εσύ φταις!» Ο γατούλης άρχισε να γουργουρίζει στον ύπνο του. «Αφού έτσι κι αλλιώς είμαι χαμένος», μουρμούρισε ο Παλαβόπουλος, «θα προσφέρω τουλάχιστο στον εαυτό μου την ευχαρίστηση να σου στρίψω πρώτα το λαρύγγι και μετά να πεθάνω».

Τα μακριά, κοκαλιάρικα δάχτυλά του συσπάστηκαν πάνω στο σβέγκο του Μαουρίτσιο που, χωρίς να ξυπνήσει, γύρισε ανάσκελα, τέντωσε τα πόδια του και άπλωσε το λαρύγγι του απροστάτευτο στη δολοφονική επιθυμία του κυρίου του.

Ο μάγος οπισθοχώρησε.

«Όχι», είπε σιγανά, «δεν πρόκειται να με ωφελήσει. Εξάλλου, έχω ακόμα καιρό μπροστά μου, αν θελήσω να τον σκοτώσω».

ΩΡΑ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ.

Λίγη ώρα αργότερα ο μάγος καθόταν και πάλι στο γραφείο του κι έγραφε στο φως της λάμπας. Είχε αποφασίσει να συντάξει τη διαθήκη του. Με τα ακανόνιστα, στρογγυριστά του γραμμικά είχε γεμίσει κιόλας το μισό χαρτί.

Η τελευταία μου επιθυμία

Έχοντας πλήρη διαύγεια πνύματος και σώας τας φρένας, εγώ ο Βελζεβούλης Παλαβόπουλος, μάγος μυστικοσύμβουλος, καθηγητής, δόκτωρ και λουτά... που σήμερα κλείνω τα εκατόν ογδόντα έφτά χρόνια, έναν μήνα και δύο εβδομάδες...

Σταμάτησε κι άρχισε να μασουλάει την άκρη της πέννας του, που αντί για μελάνι είχε μέσα υδροκυάνιο.

«Δεν είναι και λίγα τα χρόνια μου», μουρμούρισε, «αλλά για κάποιον από το συνάφι μου είμαι ακόμα πολύ νέος. Πολύ νέος για να πάω από τώρα στην Κόλαση».

Η θεία του η μάγισσα, για παράδειγμα, είχε ήδη πίσω της τριακόσια καλοκαίρια, αλλά ήταν ακόμα εξαιρετικά δραστήρια στον επαγγελματικό τομέα.

Ξάφνου τινάχτηκε, γιατί ο γατούλης πήδησε πάνω στο τραπέζι ακριβώς μπροστά του, χασμουρήθηκε τεντώνοντας το στόμα του, ανακλαδίστηκε καλά καλά και φταρνίστηκε γενναία κάνα δυο φορές.

«Οχ, οχ!» νιαούρισε. «Τι βρομάει τόσο απαίσια εδώ πέρα;»

Κι αφού στρογγυλοκάθισε πάνω στη διαθήκη του μάγου, άρχισε να γλείφεται και να κάνει την τουαλέτα του.

«Κοιμήθηκε καλά ο κύριος τενόρος μας;» ρώτησε φουντωμένος από θυμό ο μάγος και τον έσπρωξε στην άκρη απότομα.

«Δεν ξέρω», απάντησε παραπονιάρικα ο Μαουρίτσιο. «Νιώθω ακόμα φοριχτά κουρασμένος. Και δεν ξέρω το γιατί. Ήρθε κανένας την ώρα που κοιμόμουνα;»

«Κανένας απολύτως», μούγκρισε ο μάγος μουτρωμένος. «Και σε παρακαλώ να μ' αφήσεις ήσυχο. Έχω δουλειά και μάλιστα επείγουσα».

Ο Μαουρίτσιο μύρισε τον αέρα ανοιγοκλείνοντας τα ρουθούνια του.

«Μα, μυρίζει τόσο παράξενα! Κάποιος ξένος πρέπει να ήταν εδώ».

«Α, μα τι είναι αυτά που λες!» τον έκοψε ο Παλαβόπουλος. «Της φαντασίας σου θα είναι. Και τώρα σκάσε, σε παρακαλώ!»

Ο γάτος άρχισε να πλένει τα μούτρα του με τα μπροστινά του πόδια, ξάφνου όμως σταμάτησε και κάρφωσε διάπλατα τα μάτια του στον μάγο.

«Τι συμβαίνει, αγαπητέ μου μαέστρο; Φαίνεστε τρομερά απογοητευμένος».

Ο Παλαβόπουλος του έγνεψε νευρικά.

«Τίποτα δε συμβαίνει. Και παράτα με επιτέλους ήσυχο, κατάλαβες;»

Ο Μαουρίτσιο όμως δεν εννοούσε να τον αφήσει ήσυχο. Αντίθετα, κάθισε και πάλι πάνω στη διαθήκη, έτριψε το κεφάλι του στο χέρι του μάγου και χουρχούρισε σιγανά.

«Μπορώ να φανταστώ τους λόγους της λύπης σας, μαέστρο. Ξέρω ότι σήμερα είναι παραμονή Πρωτοχρονιάς. Σκέφτεστε, λοιπόν, ότι όλος ο κόσμος γιορτάζει κι εσείς κάθεστε εδωδά ολομόναχος και παρατημένος απ' όλους. Σας καταλαβαίνω και λυπάμαι μαζί σας».

«Εγώ δεν είμαι σαν τον υπόλοιπο κόσμο», σφύριξε ο Παλαβόπουλος.

«Φυσικά!» συμφώνησε ο γατούλης. «Εσείς είστε μια μεγαλοφυΐα κι ένας ευεργέτης ανθρώπων και ζώων. Και οι αληθινά μεγάλοι είναι πάντα μόνοι. Κάτι ξέρω κι εγώ απ' αυτά. Μήπως, όμως, θα θέλατε να κάνετε απόψε μια μικρή εξαίρεση και να βγείτε λίγο έξω να διασκεδάσετε; Σίγουρα θα σας έκανε καλό».

«Μόνο ένα ζωντόβολο θα μπορούσε να έχει μια τέτοια ιδέα», απάντησε ο μάγος, που θύμωνε ολοένα και περισσότερο. «Δε μου αρέσουν οι γιορτές και οι παρέες».

«Μα, μαέστρο μου», συνέχισε απτόητος ο Μαουρίτσιο, «η χαρά που μοιράζεται κανείς με άλλους είναι διπλή χαρά! Έτσι δε λέει η παροιμία;»

Ο Παλαβόπουλος κοπάνησε το χέρι του στο τραπέζι.

«Έχει αποδειχτεί επιστημονικά ότι τα μέρη ενός συνόλου είναι πάντα μικρότερα από την αρχική ποσότητα. Δε μοιράζομαι τίποτα και με κανέναν, να το θυμάσαι αυτό!»

«Εντάξει, εντάξει», απάντησε τρομαγμένος ο γάτος.

Και συνέχισε με ναζιάριχη φωνή: «Στο κάτω κάτω έχετε εμένα!»

«Ναι», μούγκρισε ο μάγος, «εσύ μου έλειπες!»

«Αλήθεια;» ρώτησε ενθουσιασμένος ο Μαουρίτσιο.
«Σας έλειψα;»

Ο Παλαβόπουλος ξεφύσηξε θυμωμένος.

«Χάσου λοιπόν από μπροστά μου! Φύγε! Πήγαινε στο δωμάτιό σου! Πρέπει να σκεφτώ. Έχω ένα κάρο προβλήματα».

«Μήπως θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος, αγαπητέ μου μαέστρο;» ρώτησε φιλικά ο μικρός γάτος.

Ο μάγος αναστέναξε κι έκλεισε νικημένος τα μάτια.

«Αφού επιμένεις», είπε με σιγανή φωνή, «τότε μπορείς ν' ανακατεύεις το μείγμα αριθμός 92, που βράζει στο καζάνι εκεί πέρα, στο τζάκι. Πρόσεξε, όμως, να μη σε πάρει και πάλι ο ύπνος, και τότε δεν ξέρω κι εγώ τι θα γίνει».

Ο Μαουρίτσιο βρέθηκε μεμιάς κάτω, προχώρησε χοροπηδώντας στα κοντά του ποδαράκια μέχρι το τζάκι κι έπιασε την κρυστάλλινη βέργα.

«Θα πρόκειται, φυσικά, για κάποιο σημαντικό φάρμακο», μουρμούρισε στον εαυτό του καθώς άρχισε ν' ανακατεύει προσεκτικά το υγρό. «Μήπως είναι το φάρμακο για να ξαναβρώ τη φωνή μου, που προσπαθείτε εδώ και τόσον καιρό να παρασκευάσετε;»

«Θα σκάσεις επιτέλους;» τον αποπήρε ο μάγος.

«Στις διαταγές σας, μαέστρο», απάντησε υπάκουα ο Μαουρίτσιο.

Και για αρκετή ώρα δεν ακούστηκε τίποτα πια, μόνο το βουητό της χιονοθύελλας έξω από το σπίτι.

ΩΡΑ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ.

«Μαέστρο», ξανάπε αργότερα, ψιθυριστά σχεδόν, ο μικρός γάτος, «έχω κάτι που μου βαραίνει την καρδιά». Κι επειδή ο Παλαβόπουλος δεν απάντησε, παρά ακούμπησε κουρασμένα το κεφάλι στα χέρια του, ο Μαουρίτσιο συνέχισε κάπως πιο δυνατά: «Πρέπει να σας εξομολογηθώ κάτι που εδώ και πολύ καιρό βασανίζει τη συνειδήσή μου».

«Συνείδηση...» σούφρωσε τα χείλια του ο Παλαβόπουλος. «Για δεξ! Ακόμα κι οι γάτοι έχουν τέτοιο πράγμα».

«Ω, φυσικά», τον διαβεβαίωσε ο Μαουρίτσιο με σοβαρότητα. «Ίσως όχι όλοι, εγώ όμως ναι. Σε τελευταία ανάλυση, μην ξεχνάτε ότι κατάγομαι από μια παλιά αριστοκρατική οικογένεια».

Ο μάγος έγειρε πίσω και με ύφος ταλαίπωρο έκλεισε τα μάτια του.

«Ξέρετε», άρχισε να εξηγεί διστακτικά ο Μαουρίτσιο, «η αλήθεια είναι ότι δεν είμαι αυτός που φαίνομαι».

«Και ποιος είσαι;» απάντησε ο Παλαβόπουλος με ανεξιχνίαστο ύφος.

Ο γάτος συνέχιζε ν' ανακατεύει το καζάνι. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο μαυριδερό υγρό που σιγόβραζε μπροστά του.

«Υπάρχει κάτι που σας το έχω αποκρύψει, μαέστρο, όλον αυτό τον καιρό που βρίσκομαι εδώ μαζί σας. Και γι' αυτό ντρέπομαι τώρα φριχτά. Αποφάσισα λοιπόν να σας ομολογήσω την αλήθεια αυτό το ξεχωριστό βράδυ, παραμονή Πρωτοχρονιάς».

Ο μάγος άνοιξε τα μάτια και κοίταξε πίσω από τους χοντρούς φακούς του τον Μαουρίτσιο. Τα χείλια του συσπάστηκαν κοροϊδευτικά, αλλά ο μικρός γάτος δεν το πρόσεξε.

«Ξέρετε, και μάλιστα καλύτερα από κάθε άλλον, μαέστρο, ότι τον τελευταίο καιρό κάτι πολύ άσχημο και κακό συμβαίνει στη γη μας. Όλο και περισσότερα ζώα αρρωσταίνουν, όλο και περισσότερα δέντρα πεθαίνουν, όλο και περισσότερα νερά μολύνονται. Γι' αυτό κι εμείς τα ζώα καλέσαμε πριν από καιρό Γενική Συνέλευση, μυστική φυσικά, κι αποφασίσαμε να βρούμε ποιος ή τι είναι η αιτία αυτής της συμφοράς. Το Ανώτατο Συμβούλιο ξαπόστειλε, λοιπόν, παντού κατασκόπους για να παρατηρούν όλα όσα συμβαίνουν στη γη. Έτσι ήρθα κι εγώ σε σας, αγαπητέ μου μαέστρο, για να σας κατασκοπεύω». Σταμάτησε και κοίταξε τον μάγο με μάτια ανήσυχα, πυρετώδη. «Πιστέψτε με», συνέχισε μετά, «δε μου ήταν εύκολο. Αυτή η αποστολή δεν ανταποκρινόταν στην ευγενική μου νοοτροπία. Το έκανα μόνο και μόνο επειδή έπρεπε. Είχα υποχρέωση απέναντι στα άλλα ζώα να το κάνω». Έκανε και πάλι μια παύση και πρόσθεσε με φωνή που μόλις ακουγόταν: «Είστε πολύ θυμωμένος μαζί μου;»

«Μη σταματάς το ανακάτεμα!» είπε ο μάγος, που παρόλη του την ακεφιά δυσκολευόταν να συγκρατήσει το χαμόγελό του.

«Θα μπορέσετε να με συγχωρήσετε, μαέστρο;»

«Εντάξει, Μαουρίτσιο, σε συγχωρώ. Περρασμένα ξε-
χασμένα!»

«Ω», ξεφύσηξε συγκινημένος ο μικρός γάτος, «τι ευγε-
νική καρδιά! Μόλις γίνω καλά και απαλλαγώ πια απ' αυ-
τή την τρομερή κούραση που με βασανίζει, θα συρθώ στο
Ανώτατο Συμβούλιο των Ζώων και θα τους δώσω την ανα-
φορά μου. Θα τους πω ότι δεν υπάρχει άνθρωπος δεύτε-
ρος σαν κι εσάς. Σας δίνω επίσημα την υπόσχεσή μου, με
την ευκαιρία της Πρωτοχρονιάς».

Αυτή η τελευταία λέξη χάλασε πάλι αμέσως το κέφι
του μάγου.

«Παράτα αυτές τις συναισθηματικές φλυαρίες!» είπε
βραχνά. «Έχεις αρχίσει να μου δίνεις στα νεύρα».

Ο Μαουρίτσιο έμεινε άναυδος. Δεν μπορούσε να κα-
ταλάβει γιατί άλλαξε έτσι ξαφνικά ο μαέστρος του κι έγι-
νε τόσο απότομος μαζί του.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε η πόρτα.

ΩΡΑ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΠΕΝΗΝΤΑ.

Ο μάγος πετάχτηκε όρθιος. Η πόρτα χτύπησε ξανά, δυνατά και καθαρά. Ο Μαουρίτσιο σταμάτησε ν' ανακατεύει και είπε μ' όλη του την αφέλεια:

«Μαέστρο, νομίζω ότι χτυπάει η πόρτα».

«Σσσοστ!» του σφύριξε εκείνος. «Ησυχία!»

Ο άνεμος χτυπούσε τα παραθυρόφυλλα.

«Όχι από τώρα!» μουρμούρισε με σφιγμένα δόντια ο Παλαβόπουλος. «Μα τους καπνούς της Κολάσεως, είναι άδικο!»

Η πόρτα χτύπησε για τρίτη φορά, και το χτύπημα ακούστηκε ανυπόμονο. Ο μάγος έκλεισε και με τα δυο χέρια τ' αυτιά του.

«Να μ' αφήσουν ήσυχο. Δεν είμαι δω».

Το χτύπημα μεταβλήθηκε σε σφυροκόπημα, και μέσα στον χαλασμό της καταιγίδας ακούστηκε απέξω μια βραχνή φωνή που μιλούσε θυμωμένα.

«Μαουρίτσιο», ψιθύρισε ο μάγος, «αγαπημένο μου γατάκι, θα είχες την καλοσύνη ν' ανοίξεις και να πεις ότι έφυγα τελείως ξαφνικά για ταξίδι; Πες ότι πήγα στη γριαθεία μου, την Τυράνια Βάμπερλ, να γιορτάσω μαζί της το Νέο Έτος».

«Μα, μαέστρο», είπε έκπληκτος ο γάτος, «αυτό είναι καθαρό ψέμα. Θέλετε στ' αλήθεια να πω τέτοιο πράγμα;»

Ο μάγος σήκωσε τα μάτια του προς τον ουρανό και αναστέναξε.

«Μάλλον θα είναι δύσκολο να το πω μόνος μου».

«Εντάξει, μαέστρο, εντάξει. Για χάρη σας θα έκανα τα πάντα».

Ο Μαουρίτσιο προχώρησε χοροπηδώντας μέχρι την εξώπορτα, έσπρωξε με τις λιγοστές του δυνάμεις ένα σκαμνί για να φτάσει το πόμολο, σκαρφάλωσε, γύρισε το κλειδί στην κλειδαριά και κρεμάστηκε στο χερούλι.

Ο δυνατός αέρας άνοιξε την πόρτα και όρμησε στο εσωτερικό του σπιτιού. Παρέσυρε τα χαρτιά μέσα στο εργαστήριο και φύσηξε τις πράσινες φλόγες στο τζάκι. Αλλά στο άνοιγμα της πόρτας δεν ήταν κανένας.

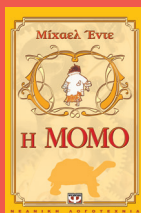

Είναι Χριστούγεννα και ο κακός μάγος και η θεία του η μάγισσα αντιμετωπίζουν ένα τεράστιο πρόβλημα! Πρέπει να συμπληρώσουν την ετήσια αναλογία των κακών πράξεών τους μέχρι τα μεσάνυχτα! Πρέπει να σκαρφιστούν κάτι απίστευτα σατανικό και τρομερό... και γρήγορα! Μια μικρή γάτα και ένα κοράκι, όμως, σκοπεύουν να χαλάσουν τα σχέδια του μοχθηρού διδύμου και να σώσουν τον κόσμο.

Ο Μίχαελ Έντε στο πιο... αστείο βιβλίο του!

Διαβάστε και άλλα βιβλία του συγγραφέα:

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-960-702-199-1

9 789607 021991

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01203